

Cartes

Comiat del president del Ripoll
ramon orriols i Bover. Ripoll.

Després de 29 anys com a president del C.F. Ripoll ha arribat l'hora del comiat. En primer lloc, voldria donar les gràcies a la meua família, seguidament a tots els companys de junta que m'han acompanyat al llarg dels anys, entrenadors, jugadors, ex jugadors, auxiliars i finalment directius de Clubs Comarcals i provincials. Tampoc em puc oblidar dels socis, de totes aquelles empreses, comerços i particulars que m'han ajudat a mantenir el C.F. Ripoll en el lloc que es mereix.

Han estat anys difícils però alhora molt gratificants, m'han donat premis personals que m'han fet molta il·lusió. Però el millor record que tindrè són els molts amics que he fet en el món del futbol.

Carta al Sr. Rajoy

Josep Farràs gonzález. caldes de malavella.

Em dirigeixo a vostè perquè després de l'anunci fet ahir al Congrés de Diputats de les noves retallades que volen posar en marxa, em vénen al cap molts dubtes i preocupacions. En primer lloc: creu que apujant l'IVA afavoreix que la gent consumeixi? Li vull recordar que el diner mou el diner. L'únic que farà és que la gent gastí allò just, si és que pot, i no més. Si ara molts comerciants ja es queixaven de les vendes, a partir d'ara no m'explico què passarà. A més a més, com podrà sobreviure la gent que ja ho estava passant malament, per manca de feina d'alguns dels seus membres del nucli familiar? En segon lloc, si l'objectiu és reduir el dèficit, reduïxi l'administració. A Itàlia, per exemple, s'han reduït dràsticament les províncies. Una altra mesura pot ser abaixar el sou dels diputats, i les dietes. Uf! Un tema perillós perquè tocant-lo disminuiria el seu nivell de vida. Poc exemple estan donant vostès. Aquesta crisi qui més l'estant patint són la classe mitjana i la classe baixa. Per cert, què deuen pensar els votants que el van donar suport en les darreres eleccions veient que no ha complert cap de les seves promeses electorals?

El fons marí: un botí de riqueses en perill
tània vilà sarroia. llançà.

Una de les millors bel·leses naturals la tenim més a prop del que pensem, i crec que l'hauríem de preservar entre tots; la galanesa del mar Mediterrani. Però bé, aquesta tan sols és la meua opinió. Estudis demostren que la vegetació i la fauna aquàtica anys enrere era immensament més rica que ara. Hi ha espècies que segurament ja s'han extingit i d'altres que hi van de camí. Desgraciadament, l'acció humana hi té molt a veure. Estic en contra de la pesca submarina ja que el que volen tan sols és pescar. No tenen en compte la mida de l'animal fins i tot després dels nombrosos anuncis en contra de la pesca de peixos petits. Jo visc a la costa, en un poble petit com és Llançà, i des de la meua infància he vist i he viscut aquest encant ben a prop meu. El Mediterrani és una font natural que hem de preservar. Nosaltres, tots nosaltres, hem tingut la immensa sort d'haver-la pogut contemplar tants anys i no seria gens just que les generacions futures que van al darrere nostre no tinguessin aquesta sort.

Quin país!

M. Àngels Vila Safont. FIGUERES.

El saben aquell que diu que hi havia una vegada un país petit on l'esperança i prosperitat del poble es mesurava per la capacitat que tenien uns multimilionaris corrent darrere una pilota de passar eliminatòries a l'Eurocopa? Un país ple d'apocalíptics experts en la més que familiar "prima de risc" que no encertaven mai cap pronòstic. Un país on no hi havia diners per comprar llibres, però sí per cremar pólvora en traques i petards: un país de focs artificials. Un magnífic país amb un cos docent tan excel·lent i capacitat que el govern dels millors (o dels "més millors") es podia permetre augmentar ràtios, carregar horaris i multiplicar les atribucions dels professors (cada

vegada menys) en plantilla; reduint-los, això sí, les retribucions. Evidentment, amb la pretensió de millorar els resultats acadèmics i les competències de tots plegats... i sempre en nom de l'excel·lència! Un país on, de tant sentir explicar el conte d'en Pere i el llop, ja ningú no sabia qui feia més por: si el pobre llop o el mentider d'en Pere! Un país tan liberal que menystenia tot allò públic perquè, és clar, l'excel·lència no pot ser patrimoni de tothom (on vas a parar!). Un país tan ben parit que confiava en la sort i l'atzar, en rifes i loteries, en casualitats, i no en causalitats. I orgullós i pretensions, també: si li donaven almoina encara exigia que els seus benefactors li donessin les gràcies per haver-los fet el favor de permetre'ls fer una bona obra. Un país culte i amb mooolta creativitat, on a les llengües els sortien germanes bessones de noms equívocs (aragonès oriental?) per obra i gràcia "d'experts" maldestres usant criteris pseudocientífics. En fi: paro, perquè el més trist de tot plegat és que tot això no és un acudit: és un país, el país que patim!

Venus de "rebaixes"

JAUME PRAT PONS. SALT.

Sembla ser que les rebaixes han arribat fins i tot a l'art. Primer un "artista" anomenat Quim Hereu demana a les institucions gironines 100.000 /mensuals per muntar la seva "paradeta" al Barri Vell de la ciutat i, en dos dies, el mateix Hereu ha rebaixat aquesta quantitat a 100.000 /anuals (!). Fet i fotut, continua sent una gran bestiesa. Miri, senyor Hereu, a la Fira del Dibuix que es fa anualment a Girona per Tots Sants hi concorren centenars de pintors i pintores iguals o millors (cadascú en el seu estil) que vostè i, que jo sàpiga, cap d'ells ha demanat a les Institucions que li muntin (i li mantinguin) un "xiringuito" creatiu permanent. Quina barra! Si vostè vol venir a crear el seu art a Girona, compri o llogui un local, això sí, amb diners de la seva butxaca, que venent quadres a 2,4 milions d'euros (vostè hi posa el preu i algun "ruc" els paga) no ho tindrà gens difícil; fins i tot, com que, segons vostè, necessita un lloc molt espaiós, amb tants diners a la butxaca pot llogar la mateixa Catedral i així podrà compartir amb les autoritats eclesiàstiques el preu del tiquet i tots feliços. Com ja li vaig comentar en la meva altra carta, en el món real hi ha gent que les passa molt magres i que no estan per aquest tipus de collonades per molt "estrambòtiques" que siguin. Baixi del seu pedestal i passegi per la ciutat que vostè vol que li pagui les despeses i veurà un munt de persones regirant contenidors; quasi segur que, entre elles, n'hi ha més d'una que és un vertader artista (frustrat) i que es conformaria que l'ajudessin a fer un parell d'àpats al dia i li donessin un sostre digne. Ah!, i segur que, amb les necessitats bàsiques cobertes, quan tornés a dibuixar es compraria el paper i la caixa de colors de la seva minsa butxaca.

Suspens

dels banquers

jordi vidal bernades. palafrugell.

Amb la nova llei, els alumnes que suspenguin hauran de tornar la beca. S'atorguen poders a Hisenda per poder embargar els comptes. La meua pregunta és la següent: Per què no és fa una llei similar per als banquers? Algú creu que mereixen un aprovat en la seva gestió?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/07/13/cartes/571823.html?utm_source=rss